

Potrzeby materialne rodziny, mającej małe dziecko, zobowiązują rodziców do podejmowania usilnych starań w celu zapewnienia bytu rodzinie własną zapobiegliwością i zarobkowaniem. Jest to okoliczność, która podnosi poziom oczekiwań względem osób dorosłych, odpowiedzialnych za osobę małoletnią. W takiej sytuacji rodzic, nawet z orzeczoną lekką stopniem niepełnosprawności, powinien usilnie zabiegać o każdą możliwą formę zatrudnienia i zarobkowania. Brak takich starań, a nawet rezygnacja z oferowanych form aktywizacji, świadczą o bierności skarżącego i braku zainteresowania w samodzielnym poprawieniu sytuacji rodziny.

Ocena ta jest uzasadniona również z tego względu, że zgodnie z ustaleniami organu, skarżący i jego rodzina korzystają ze środków pomocy społecznej od dłuższego czasu i w sposób stały. Natomiast twierdzenia skarżącego, że jego stan zdrowia jest gorszy, niż to wynika z orzeczenia o niepełnosprawności, są gołosłowne. Jeżeli skarżący chce wywodzić jakiegokolwiek skutki ze stanu swojego zdrowia i na tej podstawie dochodzić świadczeń z pomocy społecznej, zobowiązany jest do aktualizacji posiadanego orzeczenia lub dostarczenia orzeczeń poświadczających okresową chorobę, nie jest to zadanie organu pomocy społecznej.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 marca 2023 r., sygn. I OSK 1247/22

Źródło: [CBOSA](#)